

L'ASSASSÍ DE LA MUNTANYA

ANDERS
DE LA
MOTTE

Columna

ANDERS DE LA MOTTE
L'ASSASSÍ DE LA
MUNTANYA

Unitat de Casos Perduts 1

Traducció de Pontus Sánchez

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *BORTBYTAREN*

PRIMERA EDICIÓ: GENER DEL 2024

© ANDERS DE LA MOTTE, 2022

PUBLICAT D'ACORD AMB SALOMONSSON AGENCY

© DE LA TRADUCCIÓ DEL SUEC: PONTUS SÁNCHEZ, 2024

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-3139-2

DIPÒSIT LEGAL: B. 19.906-2023

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

AMB LA COL·LABORACIÓ DEL DEPARTAMENT DE CULTURA

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

Aquesta és una obra de ficció, per això m'he pres certes llicències pel que fa a llocs i esdeveniments reals.

Qualsevol semblança amb persones reals és pura coincidència.

L'autor.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)

si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com

o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

L'assassí de la muntanya

Una tarda de primavera, quan tenia vuit anys, va marxar corrent.

En un moment donat estava jugant amb uns nens grans al bosc, i a l'instant següent havia desaparegut.

Tot el veïnat el va buscar desesperadament sota la pluja i amb el fred de la nit. Cridaven el seu nom una vegada i una altra, amb unes veus que ressonaven cada cop més afòniques entre les capçades dels avets. Però era com si se l'hagués empassat la terra.

I poc després de l'alba, quan l'esperança ja estava a punt d'apagar-se, el van trobar ficat en una esquerda a la roca, xop i bullint de febre.

Quan va veure que estava salvat, ell no va plorar ni va riure. Només va quedar-se mirant el buit, fixament. No sabia dir què li havia passat. Ni tan sols reconeixia els seus pares.

Si més no, això és el que li van explicar quan, posteriorment, li van relatar com havia anat tot plegat.

Però ell no recorda res de l'esdeveniment, més enllà

de la manera com es recorden els contes vells. Una història que, de tant sentir-la, ha esdevingut gairebé real.

Només gairebé, però.

D'altra banda, els dies després de l'esdeveniment sí que els recorda amb molta claredat.

Llençols aspres d'hospital, persones vestides de blanc amb somriures de compassió i xiuxiuejos. L'intens mal de cap i els somnis febrils que feien que es despertés amarat de suor i amb el cor desbocat. Somnis de llocs foscos i humits a les profunditats de la muntanya; de portes de ferro, cadenes, pànic aterridor i dolor ardent. La meningitis va trigar diverses setmanes a remetre, fins que per fi li van donar l'alta i va poder tornar a casa.

Se sentia com un desconegut. La mare el va haver d'ajudar a trobar la seva habitació. Ell li va preguntar més de cent vegades si de debò vivia allà.

No va ser fins molt temps més tard que va entendre com encaixava tot. El motiu pel qual no aconseguia recordar res de la seva infantesa abans d'aquella nit. Per què el seu cap estava ple de pensaments recargolats i necessitats fosques.

Era un nen reemplaçat.

Un nen que havia tornat en lloc d'aquell que havia marxat corrent.

Una criatura nascuda del dolor i dels somnis febrils. Un nen que, per fora, semblava una persona, però que, en realitat, era un monstre.

Així és com comença la seva història.

DIVENDRES

Smilla

—É^és allà!
Ell accelera el pas i s'avança per la mala herba, i a la Smilla li costa seguir-lo. Han caminat, com a mínim, un quilòmetre des de la pista forestal on han aparcat el cotxe. La vegetació que els envolta consisteix en un bosc blau de coníferes lúgubres, entretallada per un sotabosc de colors daurats, propi del mes d'octubre. Per aquí i per allà hi ha grans esbarzers amb tiges de color granat que s'enganxen a la roba i esgarrapen la pell.

—Espera'm! —crida ella.

El desnivell i el mantell de fulles fan que el terreny sigui traïdor. Ella rellisca, cau de genolls. La cinta se li clava al clatell. La càmera rèflex pesa força, però quan hi ha poca llum és la que fa les millors fotos.

Es torna a posar dreta. Es treu unes fulles mullades dels genolls. Ell ja ha desaparegut entre la mala herba.

Què és el que ha vist?

—MM! —crida ella. Ell vol que li digui així, tot i tenir un nom d'allò més bonic. Malik Mansur. Igual de tendre que els seus ulls.

Oficialment, ell ja no és pas el seu xicot. S'estan donant un temps des de principis d'estiu, tot i que cap dels dos sembla tenir-ho en compte. Tots dos estan obviant el fet que ella no trigarà a tornar a París un altre cop.

En aquell moment, quan ella va decidir tallar, ell es va enfadar, li va agafar un atac de gelosia, li enviava misatges carregats de ràbia. Però ara tot torna a ser com sempre. O si més no, gairebé com sempre.

En aquests quatre mesos l'MM ha madurat, s'ha tornat més baronívol, més interessant.

Fins i tot, una mica perillós.

El sexe també és millor. Molt millor.

En deu haver conegut una altra, mentre ella era fora? Li ha semblat veure'n petits indicis, però ha preferit no fer preguntes.

Així tot és més senzill.

—Smilla! —sent que diu la veu entre les bardisses.

Ella continua pujant. Para més atenció a on posa els peus.

Al cim del turó el terra s'aplana. Deuen tenir més de cinquanta metres de muntanya per sota. Potser més i tot.

—Smilla!

L'MM apareix just davant seu, amb la cara il·luminada com a ella li agrada.

—És allà!

L'edifici que assenyala és tan baixet i està tan recobert de vegetació que amb prou feines es veu.

Sembla un quiosc lúgubre de ciment, però amb gàbies de ferro allà on hi hauria d'haver finestres. Les gàbies estan farcides de pedra compacta. Li recorda el mur del jardí de la casa d'estiu a Falsterbo. Treu la càmera i fa un parell de fotos.

—Filtre de pedres —diu l'MM, i toca una de les gà-

bies—. Aquest búnquer és l'entrada d'aire superior de la instal·lació, tal com ell em va dir.

La seva veu sona tensa i excitada alhora.

Estira la Smilla i se l'endú rere la cantonada de l'edifici.

Durant el temps que han estat separats, ell s'ha vist encara més absorbit pel seu interès per l'exploració urbana. Probablement, té a veure amb el que està estudiant a la universitat. L'arquitectura del declivi. En tot cas, no pot deixar de parlar de l'assignatura en qüestió, ni del seu fantàstic professor, en Martin Hill.

Potser l'MM ha conegut la seva nova amiga en aquella assignatura, però en aquest assumpte mostra molt de secretisme.

A la part del darrere del búnquer de formigó, la falda de la muntanya s'obre pas a través de la terra, formant grans blocs de roca coberts de molsa. Mirant-los per l'objectiu de la càmera gairebé sembla que cobrin vida. Abraçats, a l'espera.

La Smilla sent un calfred. No pot evitar pensar en com de lluny es troben del cotxe. Com de difícil seria trobar el camí de tornada, si passés alguna cosa.

Es toca la butxaca de la jaqueta. El telèfon hi és, tal com ha de ser. Però no el té engegat.

L'MM ha procurat que tots dos apaguessin els mòbils mentre posaven benzina, molt lluny d'aquí. L'hi havia promès al seu amic.

«Perquè tota aquesta expedició és supersecretada», havia dit l'MM. «És única».

—Aquí, mira! —L'MM assenyala la part del darrere del búnquer. Part de la paret està enfonsada i es pot entreveure un solc de foscor a l'obertura.

—La porta està oberta, tal com m'havia promès.

La Smilla intenta compartir la seva emoció.

Tot i així, no aconsegueix treure's la sensació desagradable que sent per dins.

—Com has dit que es deia, el teu amic? —li pregunta.

—Qui, en Berg?

—Berg? És el seu nom de veritat?

Ell arronsa les espatlles.

—I només fa uns mesos que us coneixeu —continua ella—. Així i tot, t'ha explicat on és aquest lloc i aquest túnel tan meravellós? El lloc de la pluja subterrània?

L'MM no sent la pregunta, o bé la ignora. Està massa ocupat a explorar la porta. Està feta de formigó i deu fer mig metre de gruix.

L'obertura és estreta, i per un moment ella té l'esperança que no s'hi puguin escolar.

Però l'MM no es deixa frenar, per variar. Es treu la motxilla i es fica cap a dins per la força.

—Va, que tu també hi passes!

Ella vacil·la uns instants.

El seu ordinador de casa és ple de fotos d'altres expedicions. Fàbriques tancades, cases abandonades, llocs oblidats, igual que aquest.

Però no n'hi ha cap d'una pluja de cova. D'aquesta pluja només n'hi ha en un grapat de llocs subterranis on les condicions són tan especials que la humitat de l'aire crea gotes visibles a l'aire. La Smilla es mor de ganes de fotografiar una pluja subterrània, bé que ho sap, ell. Tot i així, ella segueix vacil·lant.

No són pas dos principiants, tenen telèfons mòbils, lots i piles de reserva. Malgrat tot, hi ha alguna cosa, en aquest lloc —el bosc, l'altura, els trossos de roca amagats i la porta pesant de formigó—, que l'amoïna.

I, d'altra banda, hi ha l'amic aquest. En Berg.

Un cognom suec d'allò més habitual.

Però el seu significat no deixa de semblar-li peculiar.

Berg. Muntanya.

Torna a fer una ullada als blocs de pedra. Li recorden uns trols d'algun vell llibre de contes. Éssers prehistòrics de la muntanya. Malvats.

—Au, va, som-hi!

L'MM treu una mà per l'obertura. Ara la seva veu sona més impacient. La cara que surt de la penombra està tensa.

Ella continua, titubant. El que més li agradaria seria girar cua i tornar cap al cotxe. Engegar el telèfon i trucar a algú: la mare, el pare, la seva germana, qui sigui, només per sentir la veu d'una altra persona. Dir-li on és. Que vol anar-se'n cap a casa, ara mateix.

Però aleshores la cara de l'MM es transforma. S'il·lumina amb aquell somriure seu que la Smilla ha trobat tant a faltar i amb el qual sent com si es fongués.

—Va, Smilla —li diu ell amb tendresa.

Ella vacil·la una altra vegada.

Després, el pren de la mà i deixa que l'MM l'estiri per ajudar-la a escolar-se per l'obertura de la porta.

La cambra de l'altra banda és petita. Parets, terra, sostre, tot de formigó gris.

A la cara interior de la porta per on s'acaben de ficar hi ha una gran roda de metall rovellat que governa el mecanisme del pany. La roda i el pany tenen alguna cosa que la pertorba, que alimenta el seu malestar.

L'MM no sembla adonar-se de res.

—Ho veus? —diu ell, emocionat, i fa lliscar el focus de la lot per totes les parets—. No hi ha ni una sola pintada. Això vol dir que per aquí no ha passat gairebé ningú. La porta de baix de tot està segellada, aquesta és l'única entrada que hi ha.

La Smilla fa que sí amb el cap, tensa.

D'un forat a terra en surten dues baranes d'una escala vertical.

La Smilla enfoca el buit amb la lot.

Un corrent d'aire humit la colpeja. Arrossega olor d'aigua, pedra, metall. L'alè de la muntanya. Va veure aquesta expressió en algun fòrum d'exploració urbana, i en aquell moment li va semblar bonica. Com si la muntanya fos un ésser viu. Però ara mateix, quan l'olor la colpeja des de les profunditats, la imatge li sembla força menys suggeridora. Uns metres més avall, la seva lot il·lumina una saleta semblant al lloc on són ara, amb un altre forat a terra per on l'escala vertical segueix baixant a la foscor.

—Som-hi.

L'MM es penja la lot al coll amb el cordill, s'agafa a les baranes de l'escala i comença a baixar.

Ella torna a titubar. Fa una ullada a la porta. Segueix trobant-li alguna cosa a aquella roda, però no sap dir de què es tracta. I això només fa que incrementar la seva inquietud.

Però l'MM de seguida és a baix, a la saleta següent, i la Smilla no pot deixar que continuï baixant tot sol.

S'agafa fort a l'escala i li segueix les passes.

Les baranes estan fredes i aspres. El metall es veu marró als punts on el rovell ha corroït la superfície galvanitzada.

El cor li bateja cada cop més fort.

L'MM fa una pausa per inspeccionar la saleta. Passeja el focus de llum pel seu voltant i després continua. Ara les parets són de roca de la muntanya, no de formigó. L'espai és uns metres quadrats més ampli que el búnquer, però està completament buit. L'MM ja està baixant per

l'escala, travessa el següent forat i segueix endinsant-se a la foscor.

La muntanya continua en silenci, l'únic que se sent són ells dos, el so dels seus moviments i els panteixos quan respiren.

Una tercera sala, encara una mica més gran. Aquí tampoc no hi ha res que faci aturar-se l'MM. L'alè de la muntanya és cada cop més intens. La càmera xoca amb l'escala i la Smilla es veu obligada a posar-se-la a l'esquena.

—MM, espera't un moment!

Ell s'atura, tan sols un parell de metres més avall.

—Què passa?

—No res, però no podem anar més a poc a poc? Vas molt de pressa! Amb prou feines tenim temps de mirar una mica.

—Però si ja som gairebé al túnel. Puc veure'n el fons.

Sense esperar a obtenir cap resposta, l'MM continua baixant per l'escala.

La Smilla no té altra opció que seguir-lo.

L'escala vertical s'acaba a mig camí entre el sostre i el terra de la quarta sala, i això els obliga a despenjar-se amb compte i deixar-se caure el darrer metre.

—Han tallat l'escala —diu l'MM mentre li dona un cop de mà—. Segur que ho han fet perquè la gent no pugui baixar fins al túnel.

La Smilla sospira. D'aquí no poden passar, cosa que és un alleujament i una decepció a parts iguals. Fa una ullada al seu voltant. La quarta sala potser fa tres vegades la mida de la del búnquer de dalt de tot. Hi ha tanta humitat que les parets anguloses de la muntanya traspuen aigua.

—Mira.

L'MM il·lumina el forat de terra per on hauria d'haver continuat l'escala.

Dues barres brillants que, d'entrada, la Smilla no veu, que sobresurten mig pam del forat. Triga uns segons a entendre què són: una altra escala, considerablement més nova i d'alumini.

Torna a sentir-se envaïda per un sentiment desagradable.

—Espera! —diu una altra vegada, però l'MM ja ha començat a baixar.

Desapareix del seu camp de visió abans que ella ni tan sols hagi arribat a l'escala.

—MM, espera! —Però ell no li fa cas.

Ara l'alè de la muntanya és tan fort i humit que la Smilla se l'ha d'eixugar amb el revers de la mà.

—Ostres! —crida ell—. Afanya't, ho has de veure.

L'escala d'alumini deu fer uns cinc metres de llargada. Acaba en un toll d'aigua sobre un terra de grava esmolada.

Aquesta sala és més gran que les anteriors. A terra hi ha pedres i trossos de metall rovellat i deformat. Una de les parets més curtes de la sala té una obertura que dona a un passadís per on l'alè de la muntanya arriba fins a la Smilla i intenta sortir pel forat del sostre.

L'MM ja ha creuat el passadís. La Smilla pot veure la llum de la lot movent-se a l'altra banda. La veu ressona, excitada:

—Vine, Smilla, afanya't!

El passadís fa una baixada molt pronunciada. La grava i la inclinació fan que la Smilla gairebé caigui de cara a la sala on ell es troba.

Quan hi arriba, la Smilla es queda sense respiració. De cop i volta, tots els dubtes i el neguit s'esvaeixen.

—I bé? —diu ell, amb un d'aquells somriures que tant li agraden.

—És fantàstic —diu ella amb un esbufec.

La sala que s'havien pensat que seria un túnel per a trens és, en realitat, una enorme cova allargada. Deu fer cent metres de llarg, i acaba en una porta gegantina de pedra que s'alça just al final del feix de llum de les lots.

Deu haver-hi, com a mínim, deu metres fins al sostre. Les parets són una barreja de formigó i roca nua per on cauen raigs d'aigua. El terra és una llacuna de poca profunditat, i a l'extrem on són ells dos unes vies de tren sobresurten un pam per sobre de la superfície, però més enllà desapareixen, just davant de la porta de pedra, on l'aigua és més fonda.

L'aigua està esquitxada de rocs —probablement, s'han anat desprenent del sostre i les parets— que treuen el cap a la superfície negra. A la part dreta de la cova hi ha un moll de càrrega amb dues portes d'acer rovellat de color marró. Però el que els fascina no són ni les portes ni la via fèrria, sinó l'aire.

La succió del passadís que acaben de travessar és tan intensa que l'aire fred i humit s'arremolina dins la cova.

Genera gotes d'aigua petites però visibles sota el feix de llum.

—Pluja subterrània —diu la Smilla amb veu solemne.

—Ja t'ho he dit —diu l'MM, amb un somriure—. En Berg compleix les seves promeses.

La Smilla deixa la lot en un sortint de la roca i comença a fer fotos amb la càmera rèflex.

—Fes llum aquí —diu a l'MM—. Puja al moll de càrrega.

Mentre ella fa fotos, li va donant ordres de com vol que col·loqui les lots.

Al cap d'una estona, l'MM es cansa de fer d'ajudant de fotografia i comença a inspeccionar les portes metàl·liques del moll de càrrega.

La Smilla segueix fent fotos. La llum és feble i ha d'anar canviant la lot i ajustant les opcions de la càmera fins que les fotos queden com ella vol.

Les pensa ampliar, potser en penjarà alguna al seu dormitori a París.

Un soroll ofegat la interromp.

Ha sonat com un crit.

Mira al seu voltant buscant l'MM, però no el veu enlloc.

Fins ara no s'adona que la porta esquerra del moll de càrrega està oberta.

—MM? —L'eco de la veu rebota per la cova—. Malik?

No obté resposta. El cos se li estremeix, no només de fred.

Li torna a venir el malestar de fa una estona, però aquesta vegada és el doble d'intens.

Es queda mirant fixament la porta oberta, la foscor que aguaita just a l'altra banda del lllindar.

I, de sobte, entén què era allò que l'ha estat amoïnant tota l'estona, des del búnquer de dalt.

La porta de formigó que s'havien trobat ajustada tenia una gran roda a la cara interior per obrir-la.

Però per fora era completament llisa.

Això vol dir que, qui sigui que l'ha deixat mig oberta, ho ha hagut de fer des de dins. Ha obert l'espai just perquè una persona hi pogués passar. Com un esquer.

I l'altra cosa: el nom.

Berg, muntanya.

L'impuls de fugida esclata de cop, com un calfred glaçat que es propaga pel cos. Es veu reforçat per la foscor densa que hi ha a l'altra banda de la porta d'acer, i fa que el cor se li acceleri de forma descontrolada.

Hauria de sortir d'aquí. Ara mateix.

Hauria de tornar corrents a l'escala i pujar fins a la llum exterior al més aviat possible.

Una part d'ella és l'únic que vol.

Però una altra, una part més racional, li diu que l'MM podria haver-se fet mal. Que potser està tirat a terra a l'altra banda de la porta i necessita que ella l'ajudi. Que cada segon que deixa passar podria ser decisiu.

—MM! —torna a cridar.

L'eco es queda uns segons penjant a la cova, sense obtenir resposta.

La Smilla treu el mòbil i l'enrega, la qual cosa no deixa de ser una estupidesa, sens dubte. Un acte reflex que li fa perdre uns segons preuats i que només li serveix per confirmar que allà dins, a l'interior de la muntanya, no hi ha cobertura.

Guarda el telèfon i intenta calmar-se.

Després, s'acosta a poc a poc a l'obertura negra de la porta.

Una olor suau se n'escapa. Una olor de tancat que, fins ara, la Smilla no havia percebut. Com si l'alè de la muntanya hagués canviat d'aparença, fent-se més dens, més cru.

L'olor l'espanta. La convenç encara més.

Aquest lloc és aterridor.

Un lloc maligne.

Però no té altra opció que seguir endavant.

Endinsar-se en la foscor.